

Dag 822 – maandag 30 maart

We zijn terug van weggeweest. En oh wat heb ik mijn lieve kleine man gemist! O-ve-ral in Duitsland liepen er mensen met honden: in ons hotel, op de plaatsen die we bezochten, tijdens de boottocht die we maakten en uiteraard op onze boswandelingen. Zucht. Ik weet wel dat er niet echt plaats was in de auto voor de lieverd maar toch.

En tot overmaat van ramp moet ik nu vandaag nog eens alleen naar Brussel ook. Nog voor acht uur krijg ik al twee keer de vraag: “oh, ge zijt alleen?” Gelukkig kan ik nu nog antwoorden dat het maar een dagje is en dat ik mijn buddy vanavond mag gaan halen.

Ik kijk er zo naar uit!

Het wederzien is uitbundiger dan ik had durven te dromen! Lagun stormt zelfs niet eerst weg om iets in zijn snoet te pakken en dan zijn knuffels en aaitjes te komen halen wanneer hij me ziet. Hoewel ik er zeker van ben dat de lieve schat niks tekort is gekomen bij mijn ouders – wel integendeel denk ik ;-) – wijkt hij niet meer van mijn zijde. Hij móét en zál terug met me mee naar huis rijden.

Onderweg stoppen we nog even in de cafetaria van de schietclub waar ik Bart eerder op weg naar mijn folks had afgezet. Er staat een stevige wind, het regent en dat betekent natuurlijk: 't zot in 't kopke!

Wanneer we boven in de bijna lege cafetaria komen en Lagun Bart spot, is er geen huis meer mee te houden. Ik blijf echter staan tot ik aandacht krijg en bougeer geen centimeter. De resterende schutters begrijpen gelukkig algauw waar ik mee bezig ben en zodra meneertje geen aandacht meer krijgt van iemand, kijkt hij me toch aan. Flink!, murw ik er met moeite uit... en ik laat hem zonder jasje hallo zeggen aan iedereen.

Echt geïnteresseerd is Lagun weliswaar niet. Na Bart te hebben afgeslobberd, duikt hij meteen achter de bar een bureautje in. Met schaamrood op mijn kaken moet ik hem gaan halen – en daar komt hij me al tegemoet gelopen. Met een tennisbal in zijn snoet! Ah ja, er zit ook een tennisclub in dit gebouw...

De uitbater is zodanig aangedaan dat we bij het vertrek twee volle dozen tennisballen mee krijgen naar huis... Ik heb er het hart niet voor om te zeggen dat Lagun die eigenlijk niet mag hebben en neem ze aan...

Dag 823 – dinsdag 31 maart

Laguns weekendje bij mijn ouders heeft de kleine man precies veranderd in een echte outdoor ranger. Niet zelden vraagt de schat me of hij buiten mag en dan gaat ie gewoon wat in 't gras liggen, de neus hoog in de strakke wind. Zo leest hij allicht zijn trilogie van Landegem en omstreken...

Ik ben zo blij om hem terug bij me te hebben. Hij komt graag flokken vandaag en zijn nieuwe touwtje van oma en opa is een groot succes.

Dag 824 – woensdag 1 april

1 april vandaag... ik zal maar op mijn hoede zijn. Lagun gaat in de trein achterstevoren onder mijn zitje liggen. Hij is al de leukste thuis zie... Hoewel, de 'leukste'... vanaf Brussel-Centraal begint Lagun luid te protesteren. Hij wil uit de trein!

Zou er een dringende boodschap klaar zitten? We hebben ook wel wat vertraging opgeraapt onder de baan en het is misschien gewoon welletjes geweest.

In Brussel-Noord stappen we tegelijk uit met een blinde jongen en zijn geleidehond in de wagon naast ons. Ik merk dat de jongen zijn hond toch wat afgeleid is door mijn enthousiast sociaal geval en besluit even te wachten zodat onze collega zijn werk kan doen. Lagun staat ter plekke zenuwachtig te trappelen op zijn voorpoten maar blijft wel flink staan.

Buiten zit een enorme rukwind. De combinatie met het geurspoor van zijn collega voor ons, maakt van de wandeling naar het bureau een veldslag maar ik geef me natuurlijk niet zomaar gewonnen en ik heb Lagun al snel terug onder controle.

De lieverd lijkt wel uitgeput van de inspanning om niet achter die andere hond aan te hollen en slaapt bijna de hele voormiddag. Wanneer hij na een uurtje bench recht staat en tot bij een andere collega stapt, merk ik dat hij weer mankt. AAAAAAAAAA! Neen toch?!

Ik roep hem bij me om zijn pootjes te inspecteren maar hij stapt alweer normaal en ik vind niks verdachts.

Op weg terug naar het station passeren we een dakloze jongen die een sigaretje aan het rollen is. Lagun doet bijzonder opgewonden en vreemd en ik snap het eerst niet goed. "Heb je een probleem met rokers liefje?" Maar dan komt vanachter de jongen een grote zwarte hond gestapt om hallo te komen zeggen. Ik wil doorstappen maar de hond komt voor ons staan en straalt bepaald niks vriendelijks uit. Ik merk ook aan Lagun dat hij het zaakje niet vertrouwt en stap om de andere hond heen. Fout! Lagun valt uit. Gelukkig beantwoordt de vreemdeling Laguns gegrol en geknap niet en kunnen we nog net op tijd onze trein halen. Allebei een tikkeltje te veel opgewonden nog...

Vanavond komt er gelukkig een vriendelijkere ziel terug: Kasper!

Lagun kan zijn geluk niet op: urenlang vormen ze een onafscheidelijke bol en spelen ze met (en zonder) touwtje, hun enige onderbreking een avondmaal en –plasje.

Dag 825 – donderdag 2 april

Het is vreselijk bar weer: slagregen en rukwinden. Maar toch raap ik mijn moed bijeen en ga ik meteen op wandel met Lagun (in zijn gewone halsband) en Kaspaar. Dat lukt redelijk wel. Slechts één keertje geven ze me nog een lesje 'klossen met leiband voor dummies'.

De rest van de dag wordt een heerlijke afwisseling van rollebollen, maffen met overgave, nog wat touwtje trek samen, even flossen bij vrouwtje... en hoe kunnen we die dag dan beter afsluiten dan met nog een avondwandelingetje?

Ik lees het in hun ogen: "It's such a perfect day...". En ja ik ben blij dat ik die met jullie heb kunnen delen.

Dag 826 – vrijdag 3 april

Het is geen vrijdag de 13^e maar vrijdag de 3^e is toch een klein broertje ervan: Lagun hangt het uit deze ochtend. Hij wil me duidelijk maken dat ie geen zin heeft om gescheiden te worden van Kasper en mee te moeten naar Brussel lijkt me.

Ik lijn Kasper aan voor de ochtendwandeling maar zelfs dat piepende opgewonden enthousiasme van onze kleinste vriend, kan Lagun niet overtuigen om zich ook te komen aanbieden voor zijn leiband. Ik moet hem opnieuw gaan halen in de living.

Om dan een nieuw record te vestigen: de kortste wandeling ooit. We zijn nog maar net de hoek om van onze straat of we spotten een zwarte kat midden op ons pad. Kasper gaat meteen in overdrive en Lagun doet lekker mee. Meneertje neemt wel meer nare gewoonten over van Kasper: markeren bijvoorbeeld (dat doet Lagun anders zeker niet zo vaak als wanneer Kasper mee is). En ook nu toont Lagun wat hij van zijn vriend heeft geleerd: hij krijgt als het ware een echte crise. Hij lijkt de meester wel te hebben overtroffen. Ik blijf heel rustig en stil staan na een paar keer hard 'non' te hebben geroepen maar meneertje bedaart niet. Hij blijft maar jammeren en in de richting van de poes te trappelen. Dan maken we rechtsomkeer hé. Zo simpel gaat dat. Ogenblikkelijk heb ik de aandacht van beide 'kwajongens'. Maar te laat: we keren toch naar huis terug.

Kalm zijn ze überhaupt nog niet; de burens zullen wel denken dat ik hen afbeul als ze horen met wat voor een twee hijgers ik thuis kom. ;-)

Kasper eet goed deze ochtend. Maar ik ben weer 'een slechte mama' geweest en ben gisteren vlees vergeten uit te zetten voor Lagun. Schaam op mij! Gelukkig bestaat er zoiets als een "jet defrost"-functie op de microgolf en krijgt mijn lieverd toch nog ontbijt.

Meteen na zijn schranspartij gaat Lagun aan het raam krabben om buiten te mogen en hij ploft neer in het gras. Kasper gaat zijn grote kameraad proberen te verleiden tot een spel maar is niet overtuigend genoeg. Lagun blijft liggen. Hm... zou er iets loos zijn?

Hopelijk worden we niet getrakteerd op een hoopje kots in de trein... of maakt niet uit waar...

Veel zin heb ik niet om vandaag naar Brussel te trekken maar een kleine telling leert me dat er me maar 6 dagen meer resten om met Lagun naar onze hoofdstad te gaan... KROP. En zoveel mensen die afscheid zullen willen nemen... SLIK.

Dag 827 – zaterdag 4 april

Onze grote man is wat sipjes vandaag dus hij blijft thuis met Kasper deze namiddag terwijl Lagun en ik gaan trainen met de collega's van Canisha. Omdat ik zelf een nieuw koppeltje moet begeleiden tijdens de groepstraining, wordt Lagun vrijgesteld. Hij mag lekker bij zijn vriendjes in de keuken blijven. Hoewel lekker? Wanneer ik hem na de training terug zie, denk ik toch dat hij liever bij me was gebleven. Wat een knotsgekke begroeting! Ik zit op een stoel met de rugleuning tegen een muur wanneer mijn lieverd bij me wordt gelaten. Hij aarzelt geen seconde, loopt straal voorbij de andere baasjes en beestjes en springt op mijn schoot. Ik knal met mijn hoofd tegen de muur en hij likt me van top tot teen af. Jeetje man... Gerrit slaat het gade en herinnert me er al lachende nog eens aan dat het tijd wordt om afscheid te nemen. Ja ja... tijd om dubbel en dik te genieten van die knuffel ja. ;-)

Dag 828 – zondag 5 april

We hebben al vaak getraind vanuit de rolstoel en vandaag zie ik het helemaal zitten: Lagun en ik gaan naar de bakker op het dorp. In de rolstoel.

Lagun is wat nerveus aanvankelijk en weet niet goed wat er gebeurt. Ik heb de grootste moeite van de wereld om stoep op, stoep af te geraken en merk nu pas hoe erg onze voetpaden eraan toe zijn. Ik buig diep voor alle rolstoelgebruikers! Lagun lijkt er ook een beetje door van zijn melk en doet het niet zo goed als gewoonlijk aan de rolstoel. Hij heeft natuurlijk wel gelijk om op veilige afstand van mij te willen blijven maar trekt me zo af en toe bijna een mooi bloemenperkje in.

Doordat we nu een ander pad moeten volgen, komen we ook niet voorbij zijn gebruikelijke besoinplaatsjes en dat maakt onze kleine vriend nog veel zenuwachtiger. Wat een gewoontebeest toch. Ik zie dat hij moet maar hij draait en keert en sleurt maar. Tot we er uiteindelijk toch van verlost geraken na een kwartier!

En van dan af gaat alles veel vlotter. Lagun heeft aandacht voor me en stapt netjes naast me mee. Op stukken die te smal zijn, oefenen we de achter en ook dat verloopt prima na een aantal meter en pootbrekende manoeuvres om toch terug naast me te geraken.

Tegen dat we bij de bakker zijn, loopt er een perfect getraind platjasje aan mijn zijde. Weliswaar met zijn tong tot op de grond, daar ergens naast mijn handen. ;-)

Op de terugweg krijg ik het wel echt moeilijk. Het lijkt wel alsof die rolstoel ineens dubbel zo zwaar is. gelukkig is Bart ook mee en kan hij wat duwen maar ook manlief is onder de indruk en vraagt zich af hoe ik alleen zo ver ben geraakt. Mja, met blaren op de handen en trillende spieren... en dan schraapt hij zijn keel: "ahum... schat... zou het niet beter gaan zonder die rem op?"... WAT?! Pfff... wellicht is de linkerrem opgetrokken doordat de leiband er is blijven achter haperen op een gegeven ogenblik. Jawadde...

Enfin, we hebben wel allemaal onze workout gekregen op die manier. ☺